La Comédiathèque

Un sicriu pentru doi

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Textele pieselor lui Jean-Pierre Martinez pot fi citite și descărcate gratuit. Aceasta nu înseamnă însă că reprezentarea lor publică este gratuită. Orice reprezentație publică, fie ea profesionistă sau de amatori, necesită o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Jean-Pierre Martinez este membru al SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Pentru orice cerere de autorizare privind reprezentarea unei piese, vă rugăm să contactați autorul prin intermediul site-ului său oficial:

https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/

Un sicriu pentru doi

Jean-Pierre Martinez

Traducere și adaptare în limba română: autorul

Când doi candidați la alegeri, chiar în ziua scrutinului, trebuie totodată
să-și incinereze partenerii de viață, există riscul să se umple urnele.
Și nu numai cele de vot. Mai ales când directorul firmei de pompe funebre a angajat
o angajată temporară imposibil de controlat...

Personaje:
Emil
Samanta
Florin
Cristina

© La Comédiathèque

PROLOG

(opțional)

Recepția unei firme de pompe funebre, cu aspectul impersonal al oricărui spațiu de primire din orice companie. Cele două actrițe care le interpretează pe cele două femei din acest prolog vor fi aceleași care, în piesa ce urmează, vor juca rolurile Samantei și Cristinei. Sunt îmbrăcate în doliu și poartă amândouă voalete negre care le ascund chipurile. Astfel, publicul nu le va asocia cu personajele pe care le vor interpreta mai târziu. Se va avea grijă, de asemenea, ca cele două perechi de personaje să fie foarte diferite ca stil, mai ales prin felul de a se îmbrăca și de a vorbi.

Intră prima femeie. Scoate o batistă din geantă, își șterge o lacrimă și își suflă nasul. Îi sună telefonul mobil. Răspunde cu o voce profund afectată.

Femeia 1 – Da...? A, tu ești... Da, da, sunt la capela mortuară. E adevărat că nu-l mai văzusem de ani de zile, dar tot e un șoc. Am vrut să-l văd pentru ultima oară...

Intră a doua femeie, și ea în doliu și cu voal.

Femeia 1 – Scuză-mă, trebuie să închid. A venit sora mea. Te sun mai târziu, bine? Mulțumesc că ai sunat...

Cele două femei se sărută, fără căldură.

Femeia 2 – Bine că m-ai anunțat. Eu nici măcar n-am primit niciun anunț de deces. E aici?

Femeia 1 – Da.

Femeia 2 – L-ai văzut?

Femeia 1 – Da.

Femeia 2 – Au trecut cel puțin zece ani... Trebuie să se fi schimbat, nu?

Femeia 1 – A murit.

Femeia 2 – Da... De fapt, nu sunt prea sigură că vreau să-l văd. N-am văzut niciodată un mort. Poate e mai bine să păstrez imaginea lui de când l-am văzut ultima dată. Plin de viață...

Femeia 1 – Hai. Fă-o pentru el. Sunt sigură că i-ar fi făcut plăcere să te vadă pentru ultima oară.

Femeia 2 – Bine.

Se îndreaptă fără entuziasm spre culise, în dreapta, și dispare.

Sora ei rămâne singură și își șterge din nou o lacrimă.

Cealaltă revine după o clipă, puțin tulburată.

Femeia 1 – Ești bine...?

Femeia 2 *(jenată)* – Mi-ai spus că e acolo, ușa din dreapta, nu?

Femeia 1 – Da. De ce?

Femeia 2 – Nu e el.

Femeia 1 – Nu l-ai mai văzut de zece ani. Normal că s-a schimbat.

Femeia 2 – Dar nu și-a schimbat sexul... E o femeie în sicriul ăla.

Femeia 1 – Ești sigură...?

Femeia 2 – Și nu seamănă deloc cu el... Tu nu ți-ai dat seama?

Femeia 1 – Eram atât de tulburată azi-dimineață... Mi-au căzut lentilele de contact în chiuvetă. Trebuie să fie ușa din stânga. Sunt două săli de priveghi... Mă duc să văd.

Femeia 2 – Cred că mai bine mă duc tot eu...

Pleacă din nou spre culise, lăsându-și sora și mai tulburată, și revine după o clipă.

Femeia 1 – Ei?

Femeia 2 – Nici ăsta nu e el.

Femeia 1 – Ești sigură?

Femeia 2 – Doar dacă nu cumva ne-a ascuns toată viața că era negru... Dă-mi să văd anunțul. Poate ai greșit adresa. Sunt destule capele funerare prin oraș...

Femeia 1 – Doamne... M-a dat peste cap vestea că a murit. Și acum nici măcar n-o să putem merge la înmormântare...

Scoate anunțul de deces din geantă și i-l întinde surorii.

Femeia 2 *(aruncând o privire pe anunțul de deces)* – Nu, totuși, adresa e asta, nu înțeleg... *(Continuând să citească cu voce tare)* Cu profundă durere vă anunțăm decesul domnului... Dar ăsta nu e numele lui!

Femeia 1 – Nu se poate! Dă-mi să văd...

Ia anunțul din mâna surorii și îl privește mijind ochii, încercând să compenseze lipsa lentilelor.

Femeia 1 – La naiba! E numele vecinilor... Cel puțin o dată pe lună poștașul încurcă cutiile poștale. Trebuie să recunosc că între Ionescu și Ionașcu... n-am fost atentă.

Femeia 2 *(consternată)* – Deci nu e mort...

Cealaltă o privește cu un aer jalnic.

Femeia 1 – Îmi pare foarte rău...

Tăcere stânjenitoare.

Femeia 1 – Ce facem cu coroana de flori?

Femeia 2 – Nu cred că ne-o mai primesc înapoi, nu? Îți dai seama dacă florăriile ar începe să ramburseze florile după înmormântări... Putem s-o lăsăm pentru mortul vecinilor tăi.

Femeia 1 – Mai ales că vecinii tăi nu păreau prea atașați de el. Nici măcar n-au venit...

Femeia 2 – Normal. Anunțul de deces e la tine...

Femeia 1 – La naiba, așa e. Cum o să le spun eu asta...

Femeia 2 – Da... Cred că aici o să ai nevoie de tot tactul de care ești în stare...

Femeia 1 – În fine... Vestea bună e că nu e mort... *(Oftând)* Și eu care aproape îmi făcusem doliul...

Femeia 2 – Măcar ai făcut repetiția.

Se pregătesc să plece.

Femeia 1 – Doamne...

Femeia 2 – Te duci să-l vezi?

Femeia 1 – Pe cine?

Femeia 2 – Pe el!

Femeia 1 – De ce să mă duc să-l văd?

Femeia 2 – Nu știu. Țineai neapărat să-ți iei rămas-bun de la el pentru ultima oară. Acum poți s-o faci cât încă e viu...

Întuneric.

Scurt interludiu cu muzică funebră.

ACTUL 1

Recepția unei firme de pompe funebre, asemănătoare cu recepția oricărei alte companii. Pe birou sună un telefon. Emil, patronul, îmbrăcat foarte sobru, intră bombănind.

Emil – Da, da, vin... Ce i-a apucat pe toți azi de se grăbesc așa...? Parcă ar fi reducerile... Doamne, în ritmul ăsta o să mă bage în mormânt înainte de vreme... *(Răspunde cu amabilitate comercială.)* Servicii Funerare Eden, vă stăm la dispoziție...? Da, domnule Dumitrescu, o primim în această dimineață... Exact, stejar, mânere aurii și căptușeală verde-măr... Colecția toamnă-iarnă, da... Dar să știți că modelul Regina Maria este un clasic. Nu se demodează niciodată. Nu e cel mai ieftin, e adevărat, dar știu că doamna Dumitrescu era foarte cochetă. Credeți-mă, cu modelul acesta nimeni nu rămâne dezamăgit. În orice caz, n-am avut niciodată reclamații... Marți, rămâne stabilit... Cu plăcere, domnule Dumitrescu... Adică, voiam să spun... Pe marți, domnule Dumitrescu... Și încă o dată, sincere condoleanțe... *(Închide.)* Încep să obosesc de-a binelea... *(Telefonul sună din nou.)* La naiba... Servicii Funerare Eden, vă stăm la dispoziție...? A, tu ești, Ioana... A venit doctorul...? Gripă, evident... Cu epidemia din iarna asta... E foarte virulentă anul ăsta... Aici telefonul nu se mai oprește. Noroc că îmi livrează colecția nouă în dimineața asta, pentru că dacă apare vreo urgență... Nu spun asta din cauza ta, bineînțeles... Dar sunt complet depășit. Chiar nu era momentul să te îmbolnăvești și tu... Singur aici nu mai fac față... Nu, fata de la agenție încă n-a ajuns. Nu știu ce face. Trebuia să fie aici la nouă. Începem bine... *(Aruncând o privire prin vitrină.)* A, văd pe cineva venind. Probabil ea e. Bine, trebuie să închid. Ai grijă de tine. Și eu te pup...

Intră Samanta, o tânără al cărei look nu se potrivește deloc cu postul pe care urmează să-l ocupe (de pildă, exagerat de sexy sau, dimpotrivă, grunge ori gotic).

Samanta – Bună ziua! Am întârziat puțin, știu...

Emil – Într-adevăr... V-a prins perna chiar din prima zi?

Samanta – Nici vorbă! A sunat ceasul la timp, m-am trezit, m-am ridicat, totul perfect. Doar că am adormit în autobuz. M-a trezit șoferul la capăt de linie. Și până am luat autobuzul înapoi... *(Îi sună telefonul mobil.)* Scuzați-mă... Da, Pamela... Nu, abia am ajuns la serviciu... La Eden! E jale, nici nu-ți imaginezi... Pentru o dată mă trezisem la timp, totul perfect... N-o să crezi, am adormit iar în autobuz...

Emil – Gata, da?

Samanta – Scuză-mă, te sun când am un pic de liniște, bine? *(Își pune telefonul deoparte.)* Era prietena mea, Pamela...

Emil – Și pe dumneavoastră cum vă cheamă?

Samanta – Samanta.

Emil – Samanta?

Samanta – E vreo problemă?

Emil – Nu, nu... Doar că... Samanta e un nume cam... În fine, înțelegeți ce vreau să spun...

Samanta – Nu...

Emil – Să spunem că, în meseria noastră, suntem obișnuiți cu prenume ceva mai discrete.

Samanta – De exemplu?

Emil – Nu știu... Mariana, Doina... Cristina, hai, fie... Sau Ioana. Pe soția mea o cheamă Ioana... Credeți că puteți s-o înlocuiți?

Samanta – S-o înlocuiesc...?

Emil – Deci chiar țineți să vi se spună Samanta?

Samanta – Păi așa mă cheamă.

Emil – Și ținuta asta...

Samanta – Ce are ținuta mea?

Emil – Nu știu... Vi s-a spus că o să lucrați cu publicul?

Samanta – Păi... da... Mi s-a spus că voi fi la recepție.

Emil – Înțelegeți că, pentru a lucra într-un asemenea loc, o ținută... clasică ar fi totuși mai potrivită.

Samanta – Aha...

Emil – Aveți măcar o calificare? O primă experiență în domeniul nostru?

Samanta – Am diplomă de cosmeticiană. Și acum trei luni am lucrat temporar ca vânzătoare la Kaufland.

Emil – Cosmeticiană... Da, la nevoie chiar ne-ar putea fi de folos...

Samanta – Serios...?

Emil – Dar la Kaufland... la ce raion ați lucrat?

Samanta *(surprinsă)* – La mezeluri. De ce?

Emil – Înțeleg... Atunci experiența cu marfă rece s-ar putea să nu ne ajute prea mult. Și, ca să fie clar, la Eden nu lucrăm cu reduceri.

Samanta – A, da, de ce nu...

Emil – Kaufland și noi nu vindem chiar același gen de marfă, e clar?

Samanta – Clar...

Sună telefonul.

Emil – E momentul să-mi arătați ce știți să faceți. Mai bine vă arunc direct în apă, fiindcă vă avertizez: în perioada asta suntem la limită. N-o să am timp să vă instruiesc. La telefon ar trebui totuși să vă descurcați, nu?

Samanta – Nicio problemă... *(Ridică receptorul cu siguranță.)* Edenia – produse congelate, bună ziua...? A, nu, doamnă, îmi pare rău, dar se pare că ați greșit numărul... Cu plăcere, doamnă... Nicio problemă... La revedere...

Samanta, mulțumită de ea, se întoarce spre Emil, care o privește împietrit.

Samanta – Ce e?

Emil – E o glumă? Suntem la Camera ascunsă, nu?

Samanta – Ce? Era o femeie care plângea și voia să vorbească cu o firmă de pompe funebre...

Emil – NOI suntem o firmă de pompe funebre!

Samanta *(zdrobită)* – Nu...?

Emil – Agenția de muncă temporară nu v-a spus nimic?

Samanta – Mi-au zis doar ceva despre produse reci... Și cum firma se numea Eden, eu am înțeles Edenia...

Emil – E un coșmar... *(Se stăpânește.)* Bun, din păcate n-am de ales.

Samanta – Deci aici e... o firmă de pompe funebre? Eu n-am mai făcut așa ceva niciodată...

Emil – Ascultați. Vă limitați la telefon și luați mesaje. Dacă vine cineva, mă chemați. Și, mai ales, nu luați nicio inițiativă, da?

Samanta – Da.

Emil – Acum trebuie să mă întorc la deputatul meu...

Samanta – Deputatul?

Emil – Dobre. Alegerile parlamentare parțiale... N-ați văzut panourile electorale lângă zidul cimitirului? Azi e primul tur! Iar deputatul în funcție nu se mai prezintă...

Samanta – Deputatul în funcție?

Emil – Da... De data asta se poate spune că a ieșit definitiv din funcție. Încerc să-i mai refac puțin fața, acolo în spate. Și credeți-mă, am de lucru...

Samanta aruncă o privire prin vitrină spre afișele electorale.

Samanta – Doamna Dobre... Totuși, pe afișe nu pare chiar atât de rău conservată...

Emil – Nu doamna Dobre, soțul ei! El era deputatul în funcție. Soția lui candidează ca să-i preia mandatul în Camera Deputaților.

Samanta – A, am înțeles...

Emil – Funeraliile domnului Dobre au loc azi. Dar îmi e foarte greu să-l fac prezentabil. Corpul a stat mult timp în apă, așa că...

Samanta *(îngrozită)* – În apă?

Emil – De fapt, dacă vreți să vă ocupați de ultimele retușuri... De obicei, soția mea face asta, dar cum nu e aici...

Samanta – Adică...

Emil – Mi-ați spus că aveți calificare de cosmeticiană, nu?

Samanta – Da, dar...

Emil – Înțeleg... Bun. Credeți că vă descurcați cu centrala telefonică?

Samanta – Da, da, sigur...

Emil – Atunci vă las. A, apropo, aștept o livrare în dimineața asta. Când ajunge marfa, mă anunțați imediat, da?

Samanta – Marfa? *(Îngrozită.)* Vreți să spuneți că așteptați o livrare de cadavre?

Emil – Domnișoară, să știți că aici nu-i numim pe clienții noștri «cadavre», ci «cei dragi trecuți în neființă».

Samanta – Bine...

Emil – În plus, nu considerăm sosirea lor la noi o livrare, ci ultima vizită pe care ne-o fac înainte să le pregătim călătoria spre lumea de dincolo.

Samanta – OK...

Emil – Gândiți-vă că lucrați într-o agenție de turism. Clienții noștri pleacă într-o croazieră, într-un fel. Doar că drumul de întoarcere nu este niciodată inclus în pachet.

Samanta – Am înțeles... Și atunci ce anume trebuie să livreze?

Emil – Sicrie. Noua colecție. Aveți catalogul chiar în față!

Emil iese. Samanta aruncă o privire peste catalog.

Samanta – Doamne... Ce croazieră... *(Formează un număr pe mobil.)* Pamela? N-o să crezi... Știi ce serviciu mi-au găsit ăștia de la agenția de muncă temporară? M-au făcut cioclu! Ce nu face omul ca să-și câștige pâinea... Ascultă, deocamdată e destul de liniște. Sunt la recepție... *(Sună telefonul de birou.)* Scuză-mă, trebuie să închid... *(Ridică receptorul.)* Edenia... Servicii Funerare Eden, bună ziua... Da... Da... *(Notează pe un carnețel.)* Promoția lunii, exact... Modelul Brad Economic... 499 de lei, TVA inclus... Foarte bine, îi transmit, doamnă Dobre... Puteți conta pe mine... La revedere, doamnă Dobre...

Închide și oftează ușurată. Ușurarea ține foarte puțin: un bărbat intră și se apropie de birou.

Samanta – Ați venit cu livrarea...?

Florin – Ăă... Nu... Florin Marinescu. Am întâlnire cu domnul Popescu. Pentru alegerea unui model...

Samanta *(cu un zâmbet comercial)* – Îl chem imediat... Până atunci, vreți să aruncați o privire pe catalog? *(Îi întinde catalogul.)* E pentru cadou?

Florin – Pentru soția mea...

Îl privește atent, în timp ce el răsfoiește absent catalogul.

Samanta – Mă gândeam eu că nu prea aveți față de curier...

Florin – Da...

Samanta – Scuzați-mă, dar... parcă v-am mai văzut undeva.

Florin – Da... Fotografia mea e pe toate afișele din oraș...

Samanta – Vă caută poliția?

Florin – Încă nu... Deocamdată doar candidez la alegeri... *(Arată spre panourile electorale de afară.)* Eu sunt pe afișe.

Samanta – Florin Marinescu! Adversarul doamnei Dobre!

Florin – Să spunem contracandidatul...

Samanta – Din dreapta moderată, nu?

Florin – Nu, asta e doamna Dobre... Eu sunt centrist. Dar știți cum se spune: centrul e peste tot și circumscripția nicăieri...

Samanta – Ei, uite... Nu credeam că, venind să lucrez aici, o să dau peste celebrități...

Florin – Toată lumea moare într-o zi. Chiar și celebritățile.

Samanta – Deci și dumneavoastră v-ați pierdut soția?

Florin – Da...

Samanta – Aha... Război!

Florin – Poftim?

Samanta – Cu un deces în familie chiar înainte de scrutin, doamna Dobre avea un avantaj. Acum scorul e din nou egal...

Florin – Credeți?

Samanta – Dacă bunica lui Obama n-ar fi murit chiar înainte de alegeri, credeți că un afro-american ar fi ajuns președintele Statelor Unite?

Florin – Cine știe...

Samanta – Credeți-mă, moartea soției dumneavoastră e exact ce vă trebuia... Strict din punct de vedere electoral, vreau să spun.

Florin – Văd că sunteți o fină observatoare a vieții politice... O să vă cer sfatul la nevoie... Ăă... Domnul Popescu e aici?

Samanta – Sigur, îl chem imediat. *(Se uită la tastele centralei și citește etichetele.)* Să vedem... Cameră frigorifică... Chicinetă... Tanatopraxie... Habar n-am ce înseamnă, dar încerc aici... *(Formează numărul și așteaptă până răspunde Emil.)* Bingo! Domnule Popescu? A sosit Florin Marinescu... *(Închide.)* Vine imediat.

O tăcere ușor stânjenitoare. Florin răsfoiește catalogul ca să-și dea o ocupație.

Florin – Și dumneavoastră, v-ați făcut alegerea?

Samanta – Nu e prea galant din partea dumneavoastră, domnule Marinescu. Sunt încă puțin cam tânără să-mi aleg sicriul...

Florin – Vorbeam despre alegeri... Scrutinul de azi. Ați votat deja?

Samanta – Ăă... Nu încă...

Florin – A, atunci mai am o șansă... Cunoașteți programul nostru?

Samanta – Aveți program? Credeam că sunteți centrist.

Intră Emil.

Emil – Bună ziua, domnule Marinescu. Și sincere condoleanțe...

Florin își ia din nou mina de circumstanță.

Florin – Ce să-i faci...? Destinul, nu?

Emil – Măcar a avut o moarte frumoasă.

Florin – Credeți...?

Emil – Nu?

Florin – A fost zdrobită de un tren InterRegio...

Emil – Scuzați-mă, o confund cu doamna Dumitrescu... Ea a murit în pat, în somn. Avea nouăzeci și unu de ani...

Florin – A, da... Soția mea era ceva mai tânără...

Emil își dă seama că Samanta le ascultă conversația cu o curiozitate deloc discretă.

Emil – N-ați vrea să ne aduceți două cafele, Sandra...?

Samanta – Samanta...

Emil – Da, bine... Știți să faceți cafea?

Samanta – Pot să încerc...

Florin – Tare, pentru mine, vă rog.

Samanta – Tare... Ca lupta electorală de azi, nu-i așa, domnule Marinescu?

Florin zâmbește vag. Emil este vizibil exasperat.

Emil – Espressorul e pe acolo...

Samanta dispare.

Emil – E atât de greu să găsești personal competent în ziua de azi... Iar soția mea e la pat cu gripă. Știți că e foarte virulentă anul ăsta...

Florin – Da... Soția mea a murit din cauza ei...

Emil – Credeam că a lovit-o trenul.

Florin – În timp ce mergea la farmacie să-și ia vaccinul antigripal...

Emil – Eu am spus mereu că e ceva în neregulă cu vaccinul ăsta... Și credeți-mă, sunt în măsură să știu. De altfel, i-am interzis soției mele să se vaccineze...

Florin – Doamna Popescu e bine?

Emil – O răceală ușoară, dar în câteva zile e iar pe picioare. Mai bine lăsăm natura să-și facă treaba, nu?

Florin – Din păcate, în cazul soției mele, răceala e definitivă.

Emil – V-ați hotărât deja, domnule Marinescu? După cum vedeți în catalog, noua colecție e absolut superbă...

Florin *(aruncând o privire rapidă în catalog)* – Mmm...

Emil – Cum spun eu mereu: după prețul sicriului se vede cât de drag ne-a fost răposatul...

Florin – Mă gândeam la ceva foarte simplu, de fapt...

Emil – Înțeleg... Elegant, dar discret în același timp... Aveți în minte vreun model?

Florin *(arătând în catalog)* – De ce nu acesta...

Emil *(nemulțumit)* – Brad Economic. Modelul nostru de bază. E la promoție acum.

Florin – 499 de lei, TVA inclus, nu?

Emil – Exact, domnule Marinescu...

Florin – M-am gândit că, pentru incinerare...

Emil – Aveți dreptate. Bradul e mai mult decât suficient. Aveți noroc, ne-a mai rămas unul singur în depozit. Se vinde foarte repede în perioada asta... În privința opțiunilor, vă putem oferi...

Florin – Modelul de bază.

Emil – Brad Economic, fără opțiuni. Perfect. Mai doriți să vedeți ceva?

Florin – Deocamdată e suficient, mulțumesc...

Emil – Perfect, domnule Marinescu. Atunci am notat.

Samanta revine cu cafeaua. Îi întinde o ceașcă lui Florin și cealaltă lui Emil.

Florin – Mulțumesc, domnișoară...

Samanta *(cochetând)* – Samanta...

Florin golește ceașca dintr-o înghițitură și face o grimasă. Emil, intrigat, gustă și el din cafea și îi aruncă Samantei o privire furioasă.

Emil *(cu o privire de scuză către Florin)* – Cam prea tare, poate...

Florin – Da, se poate spune...

Emil – Da... Ar trezi și un mort...

Samanta – O mică plăcere, domnule deputat?

Florin o privește, tentat.

Emil – Cred că domnișoara voia să vă ofere mai degrabă ceva dulce. Avem biscuiți, dacă doriți. Îi face soția mea.

Florin – Dacă plăcerile le face soția dumneavoastră... cred că mai bine mă abțin.

Samanta – Abstinență? Pentru un deputat...

Emil – Cred că domnișoara voia să spună abținere.

Florin – Și oricum încă nu sunt deputat...

Telefonul mobil al lui Florin sună ca un ceas deșteptător.

Florin – Scuzați-mă... *(Răspunde.)* Da...? Aveți primele estimări? Da... da... da... Aha... Bine, perfect, vin imediat... Nu, ceremonia e la unsprezece... Exact, peste o oră... Dar știți, va fi într-un cadru strict privat... N-aș vrea să exploatez tragedia care m-a lovit ca să câștig simpatia alegătorilor... Totuși, ați anunțat presa, nu? Perfect, mulțumesc... Vin imediat...

Emil – Ei? Cum merge campania, domnule Marinescu? Cum se prezintă lucrurile?

Florin își lasă absent telefonul pe biroul recepției și scoate din buzunar două pliante electorale.

Florin – După cum știți, în mod normal soția mea trebuia să candideze la aceste alegeri. Dar, în urma tragediei...

Emil – Sigur...

Samanta – Se mai spune că uneori votează și morții, dar nici la noi n-am auzit încă să fi fost ales unul în Parlament...

Emil – La cât absenteism e în Parlament, nici nu sunt sigur că și-ar da cineva seama imediat...

Florin *(întinzându-le pliante lui Emil și Samantei)* – Uitați, vă las totuși câteva informații despre programul nostru.

Emil – A, aveți program... Credeam că sunteți... Nu, nimic...

Florin – Sincer să fiu, nu am nicio experiență politică. Dar partidul de centru găsește atât de greu candidați...

Samanta – Da... Probabil e singurul partid din România care are uneori mai mulți candidați decât alegători...

Emil o fulgeră cu privirea.

Florin – Pe scurt, mi-au cam forțat mâna și m-am lăsat convins... Bun, trebuie să plec. Am o mică problemă de rezolvat...

Emil – Nimic grav, sper?

Florin – Cum n-am găsit pe nimeni altcineva, am fost nevoit s-o iau ca supleantă pe fiica menajerei mele. Dar tocmai mi s-a spus că a fost ridicată de poliție pentru racolare pe stradă...

Emil – Dacă nici candidații la alegeri nu mai au voie să-și ofere farmecele alegătorilor pe stradă, unde mai ajunge democrația?

Florin – Nu-i așa...?

Samanta – Dacă vă trebuie o supleantă nouă, pot să vă scot eu din încurcătură...

Florin – De ce nu...? O să mă gândesc, promit...

Emil – Atunci ne vedem mai târziu la ceremonie...

Florin – Perfect.

Florin pleacă. Emil îi aruncă Samantei o privire de reproș.

Emil – Ce v-am spus?

Samanta – Ce?

Emil – Să vă limitați la răspunsul la telefon!

Samanta – Încerc doar să fiu amabilă cu clienții...

Emil – Curierul tot n-a venit?

Samanta – Nu...

Emil – Dacă o ține așa, rămânem fără marfă...

Samanta – A, apropo de telefon, am uitat să vă spun. O să fiți mândru de mine: tocmai am făcut prima vânzare.

Emil *(îngrijorat)* – V-am spus să nu luați nicio inițiativă...

Samanta – A sunat doamna Dobre. Văduva deputatului. A ales modelul Brad Economic.

Emil – Brad Economic?

Samanta – Da, știu, e cel mai ieftin, dar tot e o vânzare.

Emil – Ne-a mai rămas unul singur în depozit și tocmai i l-am promis domnului Marinescu pentru soția lui!

Intră doamna Dobre.

Cristina – A, domnule Popescu. Chiar voiam să vă văd.

Emil – Bună ziua, doamnă Dobre... și sincere condoleanțe pentru soțul dumneavoastră. Dar sunt sigur că ar fi aprobat alegerea.

Cristina – Vă referiți la sicriu? E adevărat că era foarte apropiat de oamenii simpli și avea gusturi foarte modeste...

Emil – Mă refeream la candidatura dumneavoastră! Să-i luați locul în Camera Deputaților...

Cristina – O, să știți că în perioada asta nu prea-mi stă capul la politică. *(Totuși, profită de ocazie și le oferă lui Emil și Samantei câte un pliant electoral.)* Dacă alegătorii soțului meu n-ar fi insistat să candidez ca să păstrăm mandatul... Dar voiam să vă vorbesc tocmai despre organizarea funeraliilor.

Emil – V-ați răzgândit în privința modelului, poate... E adevărat că modelul Brad Economic, pentru un deputat...

Cristina – Nu, nu, deloc. Bradul îmi convine foarte bine. Mai ales că am optat pentru incinerare...

Emil – A, și dumneavoastră...

Cristina – Poftim?

Emil – Nu, voiam să spun... E o practică tot mai răspândită în ultima vreme... Nu vreți să mai aruncați o privire pe catalog?

Samanta *(comercial)* – E colecția nouă. O privire nu vă obligă la nimic...

Emil *(arătându-i catalogul)* – Uitați. Modelul Carol I, de exemplu... Din mahon... Garanție treizeci de ani...

Cristina aruncă o privire absentă peste catalog.

Cristina – Nu, mulțumesc, chiar nu. Și, scuzați-mă, dar... Carol I, Regina Maria, Ferdinand I... Nu prea sună republican toate astea...

Samanta – Pe de altă parte, Brad Economic... sună puțin a IKEA, nu?

Emil – Desigur, dacă alegeți un model ceva mai scump, suntem dispuși să vă facem o reducere comercială. Luați-vă timp să vă gândiți.

Cristina – Ascultați, chiar nu am timp și m-am hotărât deja. Brad Economic e foarte bun.

Emil – Problema e că...

Cristina – E vreo problemă?

Emil – Îmi pare sincer rău, doamnă Dobre, dar momentan nu mai avem modelul acesta pe stoc...

Cristina – Dar... tânăra aceasta mi-a spus la telefon mai devreme că...

Emil – Între timp, ultimul exemplar pe care îl mai aveam i l-am promis domnului Marinescu...

Cristina – Marinescu? Contracandidatul meu!

Emil – Este o neînțelegere regretabilă și vă rog să-mi acceptați toate scuzele... Tânăra aceasta abia începe în meserie și...

Cristina – Nici vorbă!

Emil – Vă pot propune alt model... Vă fac o reducere... Un fel de trecere la o categorie superioară...

Cristina – Propuneți-i asta lui Marinescu.

Chiar atunci revine Marinescu.

Florin – Cred că mi-am uitat telefonul mobil la dumneavoastră. *(Este surprins s-o recunoască pe Cristina.)* Doamnă Dobre...

Emil – Cred că vă cunoașteți...

Cristina – Puțin... Doamna Marinescu a candidat la alegerile trecute împotriva soțului meu...

Emil – A... Aproape o afacere de familie, atunci...

Florin – Profit de ocazie ca să vă prezint sincere condoleanțe, stimată doamnă...

Emil – Domnul Marinescu este un gentleman. Probabil va accepta să se retragă în favoarea dumneavoastră...

Florin – Poftim?

Cristina – Se pare, domnule Marinescu, că nu suntem concurenți doar pentru fotoliul de deputat...

Emil – Asistenta mea i-a promis doamnei Dobre ultimul Brad Economic pe care îl mai aveam...

Samanta *(veselă)* – Hai, nu e chiar o tragedie... Sunt sigură că și dumneavoastră, politicienii, promiteți uneori același post la două persoane diferite ca să fiți aleși...

Florin – Sunt sigur că putem găsi o soluție amiabilă... Nu-i așa, domnule Popescu?

Emil – Bineînțeles... Ar trebui să-mi sosească noua colecție dintr-un moment în altul...

Sună telefonul și Samanta răspunde.

Samanta – Edenia... Servicii Funerare Eden, bună ziua. Nu închideți, vi-l dau imediat. *(Către Emil.)* Pentru dumneavoastră...

Emil – Scuzați-mă o clipă... *(Ia receptorul.)* Da...? Nu...! Curierul dumneavoastră are gripă? Glumiți? Când? După-amiază? Dar va fi prea târziu! O să auziți de mine, vă garantez...

Închide, consternat.

Florin – Bun, n-o să stăm aici toată ziua... Dacă o ajută pe doamna Dobre, sunt dispus să aleg alt model. Ce-mi puteți propune?

Emil – Problema e că... tocmai am aflat că livrarea pe care o așteptam în dimineața asta se amână cu câteva ore...

Florin – Și?

Emil – Brad Economic era ultimul sicriu pe care îl mai aveam în magazin...

Florin – Ultimul? Adică...

Emil – Îmi pare rău, nu mai am niciun alt sicriu disponibil imediat... Doar dacă o punem pe doamna Dumitrescu înapoi la frigider... Dar e deja în camera mortuară, cu familia...

Samanta – Da, asta ar putea fi puțin delicat...

Consternare generală.

Cristina – Funeraliile soțului meu trebuie să aibă loc azi la unsprezece!

Florin – Și ale soției mele tot atunci.

Emil *(pentru sine, copleșit)* – Un sicriu pentru doi... Asta mai lipsea...

Cristina – Nu vreți totuși să-i puneți pe soțul meu și pe soția domnului în același sicriu?

Florin – N-ar fi prea cuviincios, într-adevăr...

Emil – Am putea amâna una dintre ceremonii pentru mâine...

Samanta – La urma urmei, ei nu se mai grăbesc nicăieri...

Cristina – Dar eu mă grăbesc!

Florin – Nu, mâine nu merge nici pentru mine... Presa a fost deja anunțată...

Cristina – Și pentru soțul meu la fel... Nu văd de ce i-aș lăsa toată gloria contracandidatului meu!

Emil – Bun, și atunci ce facem?

Florin – Pentru soția mea chiar e obligatoriu sicriul...?

Emil – Poftim?

Florin – Vreau să spun... sicriul e doar pentru incinerare. Durează câteva minute.

Samanta – E adevărat că nici prea ecologic nu e... Tai copaci ca să faci sicrie și apoi le arzi imediat.

Florin – Ca să nu mai vorbim de gazele cu efect de seră.

Samanta – Am putea face ca în India, pe un rug de lemne, pe malul Dâmboviței.

Cristina – Da... Cred că presa ar aprecia foarte mult imaginea...

Întuneric.

ACTUL 2

Florin și Cristina așteaptă împreună la recepție, cu mine de circumstanță. Florin aruncă discret o privire la ceas.

Florin – Credeți că mai durează mult...?

Cristina – Nu știu... Nu prea am experiență...

Florin – E ciudat... Nu știu de ce, dar am impresia că sunt la maternitate și aștept un eveniment fericit...

Cristina *(aruncându-i o privire îngrijorată)* – Da, e ciudat...

Florin – Știți deja ce o să faceți cu ele?

Cristina – Poftim?

Florin – Cenușa soțului dumneavoastră... Unde o s-o puneți?

Cristina – Încă nu m-am... decedat... decis... *(O pauză.)* E... e multă?

Florin – Nu știu... Încape într-o urnă, în orice caz...

Cristina – O urnă...?

Florin – O urnă funerară...

Cristina – A, da, sigur...!

Florin – Da... Ce ironie pentru un deputat... Să sfârșească într-o urnă...

Cristina – Și dumneavoastră?

Florin – Eu n-o să țin cenușa pe polița șemineului, în orice caz... Ar fi puțin ciudat, nu?

Cristina – Da...

Florin – Poate s-o împrăștii în grădină... Oare am voie?

Cristina – Cred că da... În orice caz, n-a ajuns nimeni la închisoare doar pentru că a împrăștiat cenușa partenerului de viață în grădină...

Florin – În afară de vreun criminal în serie, firește...

Cristina – Mmm...

Florin – Pe de altă parte, nu știu... Să ai partenerul de viață împrăștiat pe gazon, între cușca câinelui și grătar... e puțin ciudat, nu?

Cristina – Da...

Florin – E o decizie încărcată de sens. Mai bine vă gândiți bine înainte. După aceea e prea târziu...

Cristina – Așa e... Cu excepția aspiratorului...

Florin – Și chiar suntem obligați să plecăm cu urna?

Cristina – Cred că da... Ca la maternitate...

Chiar atunci intră Emil și Samanta, fiecare purtând câte o urnă.

Emil – Nu văd plăcuța. Care e deputatul?

Samanta – La naiba... Plăcuțele...

Emil – Ce?

Samanta – Am uitat să le pun...

Emil – Dar v-am spus să... Pusesem câte un bilețel cu numele pe fiecare urnă! Trebuia doar să prindeți plăcuțele!

Samanta – Îmi pare foarte rău...

Emil – Dar știți în care urnă e deputatul?

Tăcerea stânjenită a Samantei ține loc de răspuns. Emil nu mai are însă timp să reacționeze. Florin și Cristina îi privesc cu solemnitatea de circumstanță. După o scurtă ezitare, Emil îi întinde urna lui Cristinei, iar Samanta i-o întinde pe cealaltă lui Florin.

Emil – Vă lăsăm câteva clipe să vă reculegeți la cenușa soților dumneavoastră... *(Iese, aruncându-i Samantei o privire ucigătoare.)* Nu știu ce mă oprește să vă incinerez și pe dumneavoastră...

Samanta – Totuși, dacă nu mă duceam la Dedeman să luăm un kit din care să improvizăm un sicriu din brad...

Emil – Un sicriu în kit... nici nu știam că există așa ceva.

Samanta – Ei măcar nu erau în pană de marfă...

Emil – Bine, gata...

Samanta – Și acum, Eden sau Dedeman... aproape că nu se mai vede diferența.

Emil – Da, asta puteți s-o spuneți... Sunt șanse de cincizeci la sută ca, în clipa asta, doamna Dobre să se reculeagă în fața cenușii doamnei Marinescu.

Samanta – Iar domnul Marinescu în fața celei a domnului Dobre...

Emil – Nici sicriile astea în kit nu sunt prea ușor de montat...

Samanta – Da... Și din punctul ăsta de vedere seamănă destul de mult cu IKEA...

Ies. Florin și Cristina rămân privind fiecare urna sa, cufundați în gânduri.

Florin – Din țărână suntem...

Cristina – Și în țărână ne vom întoarce.

Florin – Cum a murit, mai exact, soțul dumneavoastră?

Cristina – S-a înecat...

Florin – S-a înecat...?

Cristina – Era un pescar pasionat. Probabil a căzut din barcă. Corpul a fost găsit abia după șase săptămâni...

Florin – Și nu știa să înoate...

Cristina – Nu-mi spusese niciodată asta... Dar e adevărat că nu l-am văzut înotând niciodată cât a trăit.

Florin – Puțini oameni se laudă că nu știu să înoate...

O pauză.

Cristina – Și soția dumneavoastră?

Florin – Accident rutier.

Cristina – A, da...

Florin – La o trecere la nivel periculoasă... Mașina s-a oprit chiar pe șine. N-a mai avut timp s-o pornească...

Cristina – Dacă sunt aleasă, vă promit că voi cere modernizarea acelei treceri la nivel.

Florin – Mulțumesc... Iar eu, dacă alegătorii îmi acordă încrederea lor, vă promit că voi propune o lege prin care toți pescarii să fie obligați să dea un test de înot...

Rămân câteva clipe în tăcere, privind urnele.

Cristina – Și când te gândești că la alegerile trecute au candidat unul împotriva celuilalt. Uite unde au ajuns: fiecare în urna lui...

Cristina – Da...

Florin – Se poate spune că politica nu le-a purtat noroc...

Cristina – Nu...

Florin – Sper să nu sfârșim și noi la fel.

Cristina – Nu prea curând, în orice caz...

Florin – Apropo, ați văzut ultimele sondaje la ieșirea de la urne?

Cristina – Da...

Florin – Turul al doilea se anunță foarte strâns.

Cristina – Dar eu ar trebui să pornesc cu un ușor avantaj... Soțul meu poate să se odihnească în pace...

Florin – Mmm... La scrutinul trecut, prietenii dumneavoastră au fost bănuiți că au îndesat buletine în urne...

Revin Emil și Samanta.

Emil – Se pare că, până la urmă, încep să se înțeleagă...

Samanta – O să vedeți, se termină cu o nuntă. *(Emil îi aruncă o privire dezaprobatoare.)* Sunt amândoi văduvi, nu?

Florin și Cristina îi observă.

Cristina – Bun, cred că o să plecăm...

Emil – Luați-vă tot timpul de care aveți nevoie... Puteți rămâne cât doriți...

Samanta – Și sunteți oricând bineveniți la noi...

Emil îi aruncă o privire dezaprobatoare.

Florin – Pot să vă duc undeva? Am un break...

Cristina – Nu știu dacă...

Florin – Aveți dreptate, scuzați-mă... Ar putea începe lumea să vorbească...

Samanta se apropie de Cristina.

Samanta – Vă ajut eu... Totuși, e destul de grea...

Cristina – Mă descurc, mulțumesc.

Samanta face o mișcare stângace ca să apuce urna Cristinei. În același timp lovește urna lui Florin, care cade pe podea. O parte din conținut se împrăștie. Emil privește scena îngrozit.

Cristina – Doamne!

Emil *(zdrobit)* – E un coșmar...

Samanta – Îmi pare foarte rău... Rezolv imediat...

Emil – Nu atingeți nimic, mă ocup eu...

Emil dispare.

Samanta – E prima dată când mi se întâmplă, vă asigur...

Emil revine cu un șorț caraghios, o mătură și un făraș.

Emil – Repar eu...

Sub privirile consternate ale celorlalți trei, mătură cenușa, o strânge în făraș și se pregătește s-o pună înapoi în urnă. Dar greșește urna.

Florin – Ăă, nu, acolo e soțul doamnei.

Emil – Scuzați-mă... *(Pune cenușa în cealaltă urnă.)* Gata, micul incident s-a rezolvat...

Samanta se apleacă și ridică ceva de pe jos.

Samanta – Ia uite... Ce-i asta?

Emil *(jenat)* – Se mai întâmplă să rămână câte ceva... Plombe dentare, de exemplu...

Samanta – A, da, într-adevăr... Persoana de aici chiar a fost «plombată» zdravăn. Pare un glonț... Și de calibru mare.

Consternare generală.

Emil *(examinând glonțul)* – A, da...? Soția dumneavoastră a murit într-un accident de vânătoare?

Florin – Ăă, nu... V-am spus, într-un accident cu vaccinul...

Samanta – A, da, dar ăsta e ditamai supozitorul...

Emil – Aș zice că e o alică zdravănă...

Samanta – Domnule Marinescu... dacă dumneavoastră ați confundat-o pe soția dumneavoastră cu un mistreț, nu dă deloc bine în plină campanie electorală.

Florin ia glonțul din mâna Samantei și îl privește.

Florin *(jenat)* – Nu înțeleg, vă asigur...

Tăcere stânjenitoare.

Samanta – Pe de altă parte... trebuie să recunosc că nu sunt sută la sută sigură că asta e cenușa soției dumneavoastră...

Florin – Poftim?

Samanta – Am cam încurcat plăcuțele...

Emil – Vrea să spună că glonțul ăsta ar putea proveni la fel de bine din cenușa domnului deputat...

Florin îi aruncă o privire Cristinei, care pare devastată.

Florin – Înțeleg...

Cristina – Pot să vă explic totul...

Florin *(surprins)* – Chiar...?

Cristina *(către Emil și Samanta)* – Vă rog să ne lăsați singuri o clipă.

Emil și Samanta se retrag discret.

Florin – Aveți ceva să-mi spuneți?

Cristina încearcă să-i smulgă glonțul din mână.

Cristina – Dați-mi-l!

Florin – Nu chiar așa de repede...

Cristina se albește la față.

Cristina – Bine, eu l-am omorât...

Florin – Dumneavoastră?

Cristina – Soțul meu nu a murit înecat.

Florin – Și ați făcut crima să pară un accident...

Cristina – Da...

Florin – Dar de ce?

Cristina – Ca să nu ajung la închisoare, evident!

Florin – Nu, vreau să spun... De ce l-ați omorât?

Cristina – Nu-mi spuneți că nu știați?

Florin – Ce anume?

Cristina – Soțul meu mă înșela.

Florin – Și de ce ar fi trebuit eu să știu asta?

Cristina – Pentru că mă înșela cu soția dumneavoastră! Nu știați?

Florin *(consternat)* – Nu...

Cristina – Mi-am omorât soțul cu pușca lui de vânătoare. Și am aranjat totul ca să pară un accident la pescuit...

Florin – Asta chiar e întortocheat...

Cristina – Aproape că a mers... Dacă trupul ar fi rămas pe fundul apei, cum trebuia...

Florin – Din păcate, trecutul iese întotdeauna la suprafață...

Cristina – Credeam că, dacă aleg incinerarea, scap definitiv de problemă... Din păcate, se pare că glonțul a rezistat la căldură...

Florin – Dar nu s-a făcut autopsie?

Cristina – Medicul nostru de familie a semnat certificatul necesar pentru înhumare. E destul de în vârstă. Și cam miop. N-a fost prea atent...

Florin – Înțeleg... Dar o crimă pasională se poate apăra destul de bine în instanță, nu? Nu cumva v-ați omorât soțul mai degrabă ca să-i luați locul în Camera Deputaților?

Cristina – Dacă particip la alegeri, e în primul rând ca să beneficiez de imunitate parlamentară, în caz că începe cineva să pună întrebări...

Florin – Un fel de asigurare CASCO... cu imunitate parlamentară inclusă...

Cristina – O să mă denunțați?

Florin – Depinde puțin de dumneavoastră. *(Arată glonțul.)* Numai eu știu...

Cristina se apropie de el cu un aer lasciv.

Cristina – Puteți face ce vreți cu mine... Voi fi a dumneavoastră...

Continuându-și avansurile, Cristina răstoarnă și urna lui Florin, iar o parte din conținut se împrăștie pe podea.

Florin – Ați putea începe prin a vă retrage în favoarea mea...

Întuneric.

ACTUL 3

Emil este ocupat la recepție. Intră Samanta.

Samanta – Bună, bună...!

Emil – Progrese... Azi ați întârziat doar o jumătate de oră. N-ați mai adormit în autobuz?

Samanta – Ba da... Dar m-am trezit puțin înainte de capătul de linie... Deja nu mai puteți fără mine, așa-i?

Emil – Mmm...

Samanta – Ei, domnule Popescu? Cum merg afacerile?

Emil – Destul de liniște acum. Săptămâna trecută a fost foc continuu.

Samanta – Foc?

Emil – E doar o expresie...

În timp ce își scoate haina, aruncă o privire spre panourile electorale.

Samanta – A, ați văzut? Până la urmă centristul a intrat în turul al doilea.

Emil – Da... Doamna Dobre s-a retras în favoarea lui...

Samanta – Dar el a luat-o supleantă...

Emil – Ghinion pentru dumneavoastră. Postul nu mai e liber.

Samanta – V-am spus eu că se termină cu o nuntă.

Emil – Sunteți foarte perspicace...

Samanta – Soția dumneavoastră e aici?

Emil – E alături.

Samanta *(dezamăgită)* – Atunci nu mai aveți nevoie de mine.

Emil – Adică... e aici, dar... până la urmă soția mea a murit de gripă.

Samanta – Îmi pare foarte rău... Sincere condoleanțe...

Emil – Mulțumesc.

Samanta – Când s-a întâmplat?

Emil – Azi-noapte. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit s-o las să se vaccineze...

Samanta – Măcar cu dumneavoastră o să aibă parte de o înmormântare frumoasă...

Emil – Mda...

Samanta – O să puteți demonstra cât de mult ați iubit-o. Cum spuneți mereu: după prețul sicriului se vede cât de drag ți-a fost răposatul... Ce model ați ales?

Emil – Brad Economic...

Samanta – A, da, e... Lemnul natural dă o senzație de căldură.

Emil – Mai ales când arde. Am ales și eu incinerarea.

Samanta – Sigur.

Emil – Iar acum, bineînțeles... va trebui s-o înlocuiesc... definitiv.

Samanta – S-o înlocuiți...?

Emil – Aici, la firmă.

Samanta – A, sigur... Deci mă angajați cu contract pe perioadă nedeterminată?

Emil – Vă pot lua în probă, în orice caz. Și mi se eliberează un post de tanatopractor...

Samanta – Tanatopractor...

Emil – Eu mă ocup mai ales de lucrările grele. Uneori e chiar un puzzle... Și nici măcar nu avem întotdeauna toate piesele...

Samanta – Ca la doamna Marinescu... Acolo chiar ați făcut minuni...

Emil – Puteți spune asta... Când ne-au adus-o, după ce trecuse trenul peste mașina ei... arăta ca o sculptură modernă din fiare contorsionate...

Samanta – Artă modernă... adică?

Emil – În fine... Soția mea se ocupa de finisaje. Acum că nu mai e... dacă vă tentează...

Samanta – Nu știu dacă m-aș pricepe...

Emil – Nu e foarte complicat. E puțin ca la cosmetică, numai că clientele sunt întotdeauna mulțumite...

Samanta – De ce nu...

Emil – Și e o meserie plină de neprevăzut, contrar a ceea ce crede lumea. Ați văzut și dumneavoastră, aici nu ne plictisim niciodată...

Samanta – Și mai dai uneori și peste lume bună...

Emil – Până la urmă, bogat sau sărac, celebru sau anonim, toată lumea ajunge într-o zi pe mâinile noastre...

Samanta începe să mături.

Samanta – Și cu glonțul găsit în urna deputatului ce faceți?

Emil – Nimic, evident... Nu suntem de la poliție... Și, în plus, suntem ținuți de secretul profesional. În meseria noastră intrăm, vrând-nevrând, în intimitatea familiilor...

Samanta – A, da...?

Emil – N-aveți idee ce poți găsi în buzunarele răposaților... Odată am găsit chiar și un loz răzuibil câștigător.

Samanta – Văduva trebuie să se fi bucurat...

Emil – Vă dați seama că am preferat să nu-i spun. Mi s-ar fi părut deplasat...

Samanta – Sigur...

Emil – Așa mi-am cumpărat espressorul, de altfel... Apropo, vreți o cafea?

Samanta – De ce nu...?

Emil dispare pentru o clipă să aducă cafeaua.

Emil *(din culise)* – Uite, chiar săptămâna trecută, în cenușa doamnei Dumitrescu am găsit o foarfecă...

Samanta – Și ea a fost omorâtă?

Emil – O foarfecă chirurgicală! Tocmai fusese operată de apendicită... Și a murit din cauza complicațiilor postoperatorii...

Samanta – Totuși, o să-mi dați numele clinicii... Pentru cazul în care trebuie să mă operez vreodată...

Emil revine cu cafeaua.

Samanta – Mulțumesc că-mi dați o șansă. O să vedeți, nu veți fi dezamăgit...

Emil – Mi-am făcut deja o idee despre talentele dumneavoastră...

Samanta observă ceva în praful pe care îl mătură.

Samanta – Ia uite... Ce-i asta?

Emil se apropie și privește obiectul pe care i-l întinde.

Emil – Un al doilea glonț?

Samanta *(cu aer grav)* – Deci ar fi existat un al doilea trăgător în cazul asasinării domnului Dobre... Asta nu mai e o împușcătură, e un adevărat schimb de focuri!

Emil – Vă uitați prea mult la televizor, Samanta... Era deputat, e adevărat, dar nu era Kennedy. *(Se gândește și el.)* Și dacă glonțul ăsta venea din cealaltă urnă...?

Samanta – Bravo, domnule inspector... Credeți că și domnul Marinescu și-ar fi putut împușca nevasta?

Emil – Înainte să aranjeze ca ea să prindă InterRegio-ul de 5:23...

Samanta – În plin... cu tot cu mașină.

Emil – Da, e o posibilitate...

Samanta – Dar de ce...?

Emil – Gelozie! Știți ce se spunea prin oraș despre doamna Marinescu?

Samanta – Nu?

Emil – Despre doamna Marinescu se spunea că singurul care nu trecuse încă peste ea era trenul...

Samanta – Sau poate și-a omorât soția doar ca să-i înduioșeze pe alegători... și să fie ales mai ușor.

Emil – Cine știe...

Samanta – În orice caz, acum beneficiază de imunitate parlamentară...

Emil aruncă o privire spre vitrină.

Emil – Uite că, când vorbești de lup...

Samanta – Apare lupul.

Intră Florin și Cristina.

Samanta – Se pare că afacerile își revin.

Emil – Domnule Marinescu, doamnă Dobre. Ce vânt vă aduce? Sper că nu un alt deces în familie...

Florin – Nu, nu, stați liniștit...

Emil – Atunci am ocazia să vă felicit pentru alegere, domnule Marinescu.

Florin – Mulțumesc, Emil.

Samanta *(către Cristina)* – Nu sunteți prea dezamăgită?

Cristina – Sunt totuși supleantă... Ceea ce înseamnă că, dacă domnului Marinescu i s-ar întâmpla ceva, mandatul lui de deputat mi-ar reveni automat. De aceea nu-l mai scap din ochi...

Emil – Ca la o rentă viageră, domnule Marinescu...

Samanta – Aveți grijă... Un glonț rătăcit vă poate nimeri cât ai clipi, mai ales când mergeți la pescuit.

Emil – Sau când așteptați liniștit la o trecere la nivel...

Cristina îi aruncă lui Florin o privire suspicioasă. El preferă să schimbe subiectul.

Florin – Nu, de data asta noi am venit să vă prezentăm condoleanțe, domnule Popescu.

Emil – Pentru...?

Cristina – Soția dumneavoastră!

Emil – A, da, așa e... Iertați-mă, sunt atât de tulburat în perioada asta...

Florin – În fine, viața merge înainte...

Cristina – Și tocmai de aceea am venit să vă anunțăm și un eveniment fericit.

Samanta – Așteptați un copil?

Cristina – Nu încă...

Florin – Cristina și cu mine ne căsătorim.

Cristina – În regimul comunității legale... dar cu ochii-n patru, cum se spune.

Se aude semnalul sonor al unui cuptor de bucătărie al cărui temporizator a ajuns la zero.

Cristina – Gătiți ceva? Ar fi bine să verificați, miroase a ars.

Emil – Ăă, nu, e... soția mea.

Florin – Soția dumneavoastră?

Emil – Cenușa ei, în orice caz.

Cristina – A, am înțeles...

Emil – Vreți să mergeți să vedeți, Samanta? Chiar n-am inima să mă ocup de asta...

Samanta – Sigur, domnule Popescu.

Florin – Bun, cred că o să vă lăsăm.

Cristina – Venisem doar pentru coroană.

Emil – O coroană? Pentru nuntă?

Cristina – Pentru funeraliile soției dumneavoastră.

Florin – Din partea domnului deputat.

Cristina – Și a supleantei sale.

Emil – Sigur.

Florin – Vă las să alegeți. Trimiteți factura la biroul meu parlamentar.

Emil – Mulțumesc, domnule deputat. Doamnă supleantă. Să știți că sunt profund mișcat de această delicată atenție în nenorocirea care m-a lovit.

Cristina – La revedere, domnule Popescu.

Florin *(strângându-i mâna)* – Emil...

Florin și Cristina pleacă.

Emil – Bun, și asta s-a rezolvat...

Samanta revine.

Samanta – Au plecat?

Emil – Ați avut dreptate... Se termină cu o nuntă...

Samanta aruncă o privire prin vitrină.

Samanta – Se potrivesc atât de bine... Se vede imediat...

Emil – Mmm... Și noi nu ne potrivim chiar rău, nu?

Samanta – Credeți?

Emil – Iar acum că sunt văduv...

Samanta – A, apropo, am găsit asta în cenușa doamnei Popescu... *(Îi arată un al treilea glonț.)* Credeam că soția dumneavoastră a murit de gripă...

Emil – V-am spus... gripa e foarte virulentă anul ăsta...

Întuneric.

Sfârșit.

DESPRE AUTOR

Jean-Pierre Martinez s-a născut în 1955 la Auvers-sur-Oise, în Franța. În tinerețe a fost baterist în mai multe formații rock, apoi a lucrat ca semiolog în domeniul publicității. Ulterior a devenit scenarist de televiziune, înainte de a se consacra teatrului și dramaturgiei.

A scris aproximativ o sută de scenarii pentru televiziune și, până în prezent, a publicat 123 de piese de teatru. Comediile și piesele sale au fost traduse în numeroase limbi și sunt reprezentate în Franța și în peste o sută de țări din întreaga lume.

Opera lui Jean-Pierre Martinez abordează, prin umor, satiră, absurd și uneori comedie neagră, teme precum societatea contemporană, relațiile umane, puterea, hazardul și identitatea.

Textele integrale ale pieselor sale pot fi citite și descărcate gratuit de pe site-ul său oficial. Orice reprezentație publică necesită însă o autorizație prealabilă.

Link către pagina pieselor traduse în limba română
https://jeanpierremartinez.net/ro/piese-de-teatru-in-romana-jean-pierre-martinez/

DREPTURI DE AUTOR ȘI REPREZENTARE

Autor: Jean-Pierre Martinez
Traducere și adaptare în limba română: autorul

Textul acestei opere este protejat de legislația privind drepturile de autor. Este interzisă reproducerea, distribuirea, publicarea, adaptarea sau modificarea, integrală sau parțială, a operei fără acordul prealabil al autorului.

Această piesă poate fi citită și descărcată gratuit pentru uz personal.

Orice reprezentație publică, profesionistă sau de amatori, necesită însă o autorizație prealabilă și plata drepturilor de autor corespunzătoare.

Drepturile lui Jean-Pierre Martinez sunt administrate prin **SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques)**.

Pentru orice solicitare privind autorizarea unei reprezentații sau drepturile de autor, vă rugăm să utilizați site-ul oficial:

Link către pagina de contact
https://jeanpierremartinez.net/ro/contact-3/

Avignon – octombrie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită